

om. Det kan nemlig ved fordeling af begrænsningsbeløbet have stor praktisk betydning, at man ikke behøver at regne med renter og fordringer.

Stk. 4 indeholder en definition af henholdsvis franc gennem en henvisning til sølovens § 235 og af begrebet skibets drægtighed. Specielt vedrørende problemerne omkring omregning af Poincaré-francs kan henvises til skrivelse fra Danmarks Nationalbank af 20. september 1973, der er gengivet som *bilag 5*.

Til § 271.

Denne bestemmelse indeholder de i ansvarskonventionens art. V, 3-8, anførte regler om oprettelse og fordeling af en begrænsningsfond.

Stk. 1 gengiver ansvarskonventionens art. V, 3, hvorefter det er en forudsætning for ejerens adgang til at begrænse sit ansvar, jfr. udkastets § 270, at han opretter en begrænsningsfond svarende til det fulde begrænsningsbeløb. Ifølge konventionen skal fonden oprettes ved en domstol eller anden kompetent myndighed i den stat, hvor erstatningssagen er anlagt i overensstemmelse med konventionens jurisdiktionsbestemmelser i art. IX. Er sag rejst flere steder, herunder i flere lande, tilkommer valget af stedet for fondens oprettelse ejeren. Det er ved indarbejdelsen af denne bestemmelse fundet naturligt her i landet at gøre domstolene til kompetent myndighed.

Ved fondens oprettelse skal domstolen påse, at det nødvendige beløb enten deponeres, eller at ejeren stiller fornøden sikkerhed herfor. Som det vil fremgå af udkastets § 276, kan dette f.eks. ske ved, at ejerens forsikringsgiver afgiver en garantierklæring til domstolen, hvilket antagelig vil være den mest anvendte fremgangsmåde.

Er der tale om et kendt forsikringsselskab, bør retten godkende en sådan erklæring, medmindre særlige forhold måtte tale imod dette. I andre tilfælde bør retten foretage de nødvendige undersøgelser med henblik på en vurdering af, om garantistilleren vil kunne opfylde den pågældende forpligtelse.

Såfremt der deponeres i kontanter, må retten sørge for en sikker anbringelse af disse, og eventuelle renter må tilfalde ejeren.

Det fastsættes endvidere, at fonden skal fordeles forholdsmæssigt mellem alle fordringer opstået ved en og samme begivenhed eller

række af begivenheder, der har samme oprindelse.

Det vil imidlertid ofte tage lang tid, førend man har en fuldstændig oversigt over omfanget af de olieskader, der er forårsaget af en bestemt begivenhed, således at begrænsningsfonden kan fordeles, og da konventionen ikke indeholder regler om præklusion, vil domstolene være meget forsigtige med at udbetale delvis erstatning. Man har derfor under de nordiske forhandlinger drøftet spørgsmålet om at indsætte en præklusionsbestemmelse i forbindelse med en regel om begrænsningsøgsmål, hvilket man ikke finder ville være i strid med ansvarskonventionen. Man har fra norsk side her bl. a. henvist til de tilsvarende regler i begrænsningskapitlet §§ 239 og 240, hvor de nordiske sølove dog ikke er helt enslydende.

Resultatet af disse drøftelser er blevet en bestemmelse i *stk. 2*, hvorefter ejeren eller en skadelidt, når fonden er oprettet, kan rejse krav om dens fordeling. Dette vil give domstolen mulighed for på en hurtig og effektiv måde at foretage en opgørelse over størrelsen af de krav, der vil blive rejst, og samtidig sikre de skadelidte en hurtigere udbetaling af erstatningen. Domstolen skal i så fald, såfremt forældelse ikke er indtrådt, jfr. udkastets § 292, opfordre eventuelle fordringshavere til at anmelde deres krav for domstolen inden en vis frist, der ikke må være mindre end 6 måneder. Indkaldelsen skal ske ved indrykkelse i Statstidende og de lokale dagblade i de af olieskaden ramte områder og på tilsvarende måde i andre konventionsstater, hvor tab, skade eller udgifter kan være opstået. Domstolen skal endvidere ved anbefalet brev underrette alle kendte fordringshavere, som ejeren må give domstolen underretning om ved fondens oprettelse. Uanset det fastsatte proklama bør fordringshavere, som hverken har eller burde have haft kendskab til indkaldelsen, ikke afskæres fra at anmelde krav. Tilsvarende må gælde for krav, der først opstår efter fristens udløb. Retten bør undersøge, om der er anledning til at forvente flere end de anmeldte krav og i så fald tilbageholde et beløb til dækning af sådanne krav. Dette vil specielt kunne tænkes, hvor f. eks. et tankskib går ned med olie-lasten om bord, eller såfremt det ikke har været muligt at indkalde fordringshavere i andre konventionsstater.

Den omstændighed, at en skadelidt anmelder sit krav og den antagelige størrelse af dette